

ציזלינג חנה ויובל

ת.ד. 109 - חופית 40295,

טל': 09-8666904

ה ע ם N ה ר י ם ' 0

אנו והים

אני, יובל בן עין-חרוד, בן שני להורי, שרה ואהרון ציזלינג ז"ל נולדתי בינואר 1928.

עין-חרוד היתה אז מרכז לפעילות רעיונית, יישובית וביטחונית. אנו, בני המשק, ספגנו את האווירה, חשנו בה וחינו בתוכה. אסיפות, מסירת אינפורמציה במסגרות סגורות, גיוסם של בנים בוגרים עם הקמת הפלמ"ח, זו האווירה הכללית ששרדה אז. נוסף על כך ראינו את אבא בעבודתו הציבורית מחוץ למשק, אשר השקיע הרבה מזמנו ומרצו לענייני ההגנה והעפלה. ואנו, הבנים הגדולים יותר, קלטנו כל זאת, התחושות הופנמו, ובהגיענו לבגרות מצאו את דרכם החוצה והתבטאו במעשים. במהלך מלחמת העולם השנייה, נסענו עם אבא לעתלית, שם קבלנו אנשי משמר החופים, כולם אנשי ההגנה, ובחוף אספנו אנשי פלי"ם ובסירות מפרש הגענו לחוף קיסריה. התקיים שם אז קורס ימי קצר של פלוגה ג' בפיקודו של אורי יפה. היתה זו פגישתי הראשונה עם שלוש סירות המפרש: רב, רבקה, תרצה.

כאשר סיימנו את בית הספר, התגייסו רוב בני כתתי לפלמ"ח ולי לא איפשרו. הייתי רפתן ומזכירות המשק לא שחררה אותי. רק לאחר לחצים אופשי גיוסי.

במחצית 1947 התייצבתי בפני אהרון שטלץ ז"ל וביקשתי שיגייסוני לפלי"ם. הוסבר לי שאין גיוס ישירות לפלי"ם אלא רק מתוך מסגרת הפלמ"ח עצמו. נשלחתי לפלוגה ז' למחלקה בעין השופט. יוספליה טבנקין ז"ל היה אז מפקד הגדוד והוא לא רצה לשמוע לבקשותי. מי שנאות לבסוף, היה סגנו יוחנן זריז.

הגעתי לקורס מס' 9. היה זה בראשית מלחמת השחרור. המתיחות בארץ גדולה ואנו התמודדנו עם גלי הים וקשיי הקורס. לאחר הסיום נשלחו רובם של המשתתפים לירושלים לחטיבת הראל. עם ראשית התארגנותו של חיל הים, הרעברתי למחנה שהוקם בחוף שמן. הייתי אחראי על הכשרת התנועה המאוחדת. היינו ממונים על הספקת ציוד ואוכל לאוניות המעפילים שהיו קשורות לאורך שובר הגלים, נמצאו כשירות לתפקידים קרביים ו הושקעה בהן עבודה רבה להכנתן לתפקידן. לא הסתפקתי בכך ולאחר זמן קצר

עליתי על הספינה "משמר העמק".

הייתה זו הפלגתה השנייה של "משמר העמק", לאחר שהביאה מעפילים והגיעה לחיפה. הימים היו לאחר ההכרזה על הקמת המדינה והבריטים עדיין אחזו בנמל חיפה.

יצאנו לדרך בצוות שכולו ישראלי, אך כולו, למעט הקצינים, חסר ניסיון. הספינה, מעץ, בלה מזוקן, כל כולה 600 טון וריקה לחלוטין. ברגע שיצאנו וקיבלנו את מכת הגלים הראשונה, החלה השפעתם עלינו. אך למרות ההרגשה הרעה, למרות ההקאות, צריך היה להמשיך ולעבוד. עם ערב גברה הסערה ואנו תפסנו מחסה במפרץ לימסול.

בהגיענו לאיטליה פוזר הצוות ואני הגעתי ל"גבעה", ע"י פורמיה-לטינה, ששימשה כבסיס הספקה וציוד לכל המערכת הוצבתי שנית ל"משמר העמק", כמלווה, יחד עם פני אשוח כאחראי ועם שושנה בנטוויץ', לימים קייני, ומרגע שנקראה קייני געשתה קרובת משפחה.

הייתה זו פגישתי הראשונה עם "עם ישראל" ועמה הרגשת סיפוק של מילוי משימה אליה שאפתי ובה רציתי. ידענו שכאשר נגיע לארץ לא תהיה בעיה של בריטים, אך התנאים בספינה היו כפי שהיו בכל ספינות ההעפלה. היו בספינה פליטי אירופה - ניצולי שואה, היתה קבוצה של אנשי צפון אפריקה וכן מספר לא קטן של מתנדבי מח"ל, רובם יוצאי ארה"ב. הרשימה אותי מערכת היחסים הבלתי רגילה שנוצרה ביניהם ובין יוצאי צפון אפריקה. האנשים הללו, באו עמנו, היו תשושים ומפחדים. בלי רכוש - נצמדו למעט שנותר בידיהם, עיניהם כבויות ונפשם מלתה לבית. ההפלגה עברה ללא בעיות מיוחדות. כשהגענו לסכיבות האי כרתים - גברה המתחחות. היתה להם הידיעה שהאיזור מיועד לסערות ולאחר שעברנו אותו בשלום, לא חסרה תפילת "הגומל".

מחיפה חזרנו לאיטליה, לרומא. שם צויידתי ב"סג'ורנו" היא תעודת הפליטים הידועה. יום אחד, בעת היותי בפנסיון "בצ'י", ניגשה אלי מנהלת המקום במבוכה, באומרה: סיניור, אמנם לי לא איכפת, אך הפעם זה מוגזם, לבוא עם תעודה של גברת.

מרומא עברתי לנאפולי. עסקנו שם בהתקנה של ספינה

לנצנץ, היו כל העולים על הסיפון, וההתרגשות היתה כמו נחל העובר על גדותיו. תמיד בשעה זו היתה פורצת שירת התקווה. היה זה הרגע, כנראה, המאושר בחייהם מאז שנות המלחמה. טביעת רישומם של הימים ההם, היתה עלינו ישירה וחזקה, ועודנה.

הגיע הרגע בו החלטנו לרדת יחד לעין חרוד. המשכנו לשמור על קשר עם הים, כאנו לפגישות שהיו בימי שביתת הימאים, אך הבית היה בעין חרוד.

את עין חרוד עזבנו ב-1974. עברנו לבית ינאי. כאן חורש הקשר הבלתי אמצעי עם הים. ביתנו היה על הצוק, צופה ישירות אל הים. נשמנו את הים, הרחנו אותו, שחינו בו והנהנינו. חיינו שם כ-26 שנים, עד שהגיעה העת לשנות שוב. היום אנחנו גמלאים, חיים בבית בחופית, משתדלים לנצל את הזמן העומד לרשותנו, ובעיקר נהנים מהים. שחיה יומית היא מרכיב קבוע. וכמובן נהנים מהנכדים, ארבעה עשר במספר. ואיך אומרים בגילנו: העיקר שנהייה בריאים.

לאחר עזיבת הכריתים, מגיעים העולים ללא גירושים וללא מעצרים.

בשם "ארסיה" להובלת נשק. ואני, ללא איטלקית הייתי צריך להסתובב על הסיפון להשגיח שהכל יתנהל כתיקנו ושהעבודה תתבצע כמתוכנן. גם במלון הייתי צריך להסתדר בלא שידעתי מילה באיטלקית ובלא שתהייה בידי כל כתובת בה אוכל להעזר.

ה"ארסיה" ספינה איטלקית "עייפה", הפעם, לשם שינוי - מברזל, הפליגה ועשתה את דרכה בים בקושי. הצוות איטלקי ועמו אנו המלווים: האלחוטאי שמשון ואני. התלווה אלינו איזו רהב (רבינוביץ') שבררך זו חזר לארץ. כאשר הגענו לסביבותיה של יוון התקלקל המנוע והיינו נאלצים, למרות הסכנה שבדבר, להכנס לאחד המפרצים עד שתתוקן התקלה. יוון הייתה שרויה אז במתח פנימי גדול ולא עבר זמן רב וספינת מלחמה של הצי היווני הגיעה ל"בקרנו". אנו המלווים הסתתרנו במחסן האניה, כאשר מעלינו, מכסה על כל הנשק, שכבה עבה של בצל בתפוזרת שריחו נורף למרחוק. ה"ביקור" עבר בשלום, ואנו, התקדמנו במהירות הקרובה למהירותו של צב, עד הגיענו בשלום לארץ, ב-10.11.48.

לאחר ה"ארסיה" בא תורה של ה"תיאודור הרצל". הימים ראשיתה של העליה ההמונית. השערים פתוחים ויש הכרח לנצל כל כלי המסוגל לצוף כדי להביא עולים. ה"תיאודור הרצל", אחת מאוניית צי ההעפלה, שופצה במקצת, כשכל הרגשי השינה הושארו, ובקצת יותר רווח מאשר בימי ההעפלה, החלה נוסעת הלך וחזור. שם נפגשנו עם עמך ישראל, על מצוקותיו, פחדיו והשפעת ימי המלחמה והשוואה. לא הכל היה שפיר. היו עימותים, היו התרגויות ולא מעט קשיים.

באה העת לשנות. עברתי ל"עצמאות". אחת משתי ה"פאנים" שנכנסו להילוך גבוה עם הפתח השערים. בתחילה בהבאת עולי קפריסין ואח"כ בהפלגות לאירופה. על האוניה הכרתי את מי שלימים היתה לאישתי.

חנה שרתה בפלמ"ח ב-1946 במסגרת הכשרה מגויסת של המכבי הצעיר, ועמם הלכה לרעננה עם גרעין "הסוללים". עם ראשית המלחמה גויסה לסעד ליד מטה הפלמ"ח. עם הפירוק הגשימה חלום ישן שלה - הים. היא עלתה על ה"עצמאות", בפיקודו של אייק, בהפלגותיה הראשונות לקפריסין בעת חיסול מחנות המעצר שם והעלאת כל יושביהם לארץ. הפלגנו יחד, כמלווים, והבאנו עולים ממרסיי, בארי ועד.

חנה שלטה במטבח ואני בין העולים. המגע עם שארית הפליטה היה בלתי אמצעי והצריך כוחות רבים, אך בנוסף למעשה הציוני (בלא כל מרכאות), מי שאוהב את מרחבי הים האין סופיים, את התמורות במזג ובצבע, את קווי האופק של האיים והחופים, השקיעות והסערות - מבין את הגמול האישי של עבודה זו. בעיקר - כאשר הסתמנה מרחוק צלילתו של הכרמל והעיר חיפה החלה להראות ואורותיה